

Sagen, hvad den ærede sidste Taler derimod manglede, og jeg er fremdeles overbevist om, at hvis Begivenhederne skulde føre det med sig, at han skulde faae det Kjendskab, saa vilde han uebliffelig gaae over til min Mening. Forsaavidt endelig den ærede Taler vilde benytte de Ytringer, der vare fremkomne fra min Side, til Styrke for en anden Sag, saa troer jeg, at det var en saadan Anvendelse af mit Forsvar, hvortil der ikke laa den ringeste Bevertigelse.

J. A. Hansen: Naar jeg satte min Tro imod en anden Mand's Tro, var det imod den ærede Ordførers; jeg har ikke paa nogen Maade tilladt mig at sætte min Tro overfor den ærede Premierministers Tro om dette Forhold, men jeg sagde til den ærede Ordfører, at medens det var hans Tro, at ingen Minister vilde gaae ind paa den Vej, som Thinget i det sidste Møde tog Beslutning om at gaae ind paa, havde jeg den modsatte Tro. Jeg erfarer nu, at jeg har overhørt, at hvad den høitærede Minister yttrede om Aarene fra 1830—48, angik en anden Stat; men den Slutning, der kan drages ud deraf, er aldeles den samme, thi i 1830 havde Frankrig Oprør, og der kom da en ny Mand paa Thronen, men Ledelsen af hele Regjeringen i de 18 Aar derefter førte til en ny Revolution, hvorved Regenten blev forjaget, og en ganske ny Mand igjen kom frem først gjennem Republikken og senere som enemægtig Kæiser. Det har altsaa vist sig, at det, at denne Mand, der — skjøndt han var Udenrigsminister og altsaa nærmest ledede de udenrigske Forhold, dog maa have været enig med de øvrige Ministre i Henseende til Landets Styrelse — igjennem 18 Aar ledede Forretningerne, førte til en ny blodig Revolution.

Udenrigsministeren: Jeg maa atter beklage, at den ærede Taler heller ikke nu har hørt, hvad jeg sagde; thi saa vilde han vide, at det heller ikke var rigtigt, hvad han nu anførte. Det, som jeg bemærkede at være besynderligt og betegnende, var just det, at Republikens Udenrigsminister stræbte efter at

beholde den samme Directeur, som den havde, der forinden havde været Udenrigsminister.

J. A. Hansen: Dertil tør jeg maaskee sige, at det ogsaa er forudsat i Fleertallets Forslag, at den nye Udenrigsminister frit kan beholde den gamle Directeur.

Ordføreren: Maatte jeg maaskee ligeoverfor det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (J. A. Hansen) bemærke, at jeg ikke har følt mig rokket i min Tro ved den Argumentation, han brugte. Han argumenterede jo selv fra, at Enhver kunde beholde sin Tro, og jeg har nu den bestemte Tro, at for de øvrige Ministeriers Bedkommende vil det at affsaffe Departementscheferne aldeles ikke kunne lade sig gjøre. Den høitagtede Forsteminister forekom mig i sin hele Argumentation at gaae ud fra et ganske andet Standpunkt end det, jeg stillede mig paa, da jeg første Gang havde Ordet. Jeg stillede mig nemlig paa det Standpunkt, at jeg tænkte mig et Skifte med Hensyn til det politiske System, der skulde følges ligeoverfor Udlandet, men forsaavidt jeg har opfattet den høitærede Udenrigsministers Udtalelser rigtig, saa fandt jeg ikke deri en eneste Antydning af denne Eventualitet, men han accentuerede meget stærkt, at det i Udenrigsministeriet, ligesom i ethvert andet Ministerium, under sædvanlige Forhold er af den allerstørste Betydning at bevare, hvad han kaldte Traditionen, et noie Kjendskab til den hele politiske Historie. Det er Noget, jeg ikke har overseet, og som jeg ogsaa troer udtrykkelig at have fremhævet i det første Foredrag, jeg kom med; men jeg gjorde gjældende, at jeg ikke saa rettere end, at det, man maatte forstaae ved Tradition i Udenrigsministeriet, nemlig et noie Kjendskab til Tractater og andre Statsacter, maatte kunne have af Andre end Directeuren i Udenrigsministeriet, og jeg troer, at navnlig de to Departementssecretairer, som ere i Udenrigsministeriet og som foreslaaes bibeholdt, maatte være de Personer, som til enhver Tid maatte kunne præstere, hvad der i saa Henseende maatte anses for nødvendigt. Jeg vilde ogsaa meget gjerne være